

Maja Vidmar

Pesmi

Preobrazba I

Zemlja, ki jo orjem s
presenečenimi nohti,
zemlja, ki ji rijem
v svoje srce, ta
težka zemlja
je voda,
je voda,
je voda,
je voda,
je voda.

Preobrazba II

V nekaj tednih sem dojela,
da globoko spim.
Verjela sem kar na besedo,
da je sploh možno biti buden
in da moja budnost je nekje,
saj me je že zdaj ganila.
Po nekajmesečnem odlašanju
o varnosti, postopkih in metodi
se je rušenje začelo.
Lupljenje temnega ometa,
tudi starih tujih fresk,
podiranje notranjih sten,
nenadni preboji skozi zidove
na svetlo in odmetavanje
v dolgih sanjskih letih
izklesanih žlebnih kljunov,
vse to mi je dobro delo.
Kot da sem končno le razbila
nevzdržno dragoceno vazo,
kot da se ločujem in prodajam
hišo, ki sva jo z možem
opremila do popolnosti,
kot da sem si zlomila noge,
in čeprav nimam denarja za
bolniško in v službi ne morejo
brez mene, me postelja ne
izpljune in kar ležim, ležim,
kot da so pravkar odkrili,
da sem šestintrideset let
kradla in mi zdaj ni treba
skrivati ničesar več,
tako dobro mi je delo.
Tako dobro, kot da zažigam
tone zaprašenih goblenov.
Toda, ko je zadnji korec
zgrmel v globino, ni bilo
poti nazaj. Ne ta razkrita
streha, ne katera nova,

niti ideja strehe ne more več
obstajati nad mojim spanjem.
Jasno je, da nisem budna,
in rahlo sem razočarana,
ker se zdi, da vendarle nisem
verjela. Tudi lepota moje
neodkrite budnosti me ne
gane več tako kot prve dni,
a še vedno sem vznesena
in vznesena stalno jočem.
Morala bi vsaj za hip
zaspati, ko bi imela kje.

Sreča

S srečo imam največ
težav. Razgraja mi
po hiši, premika
predmete, posebno
obtežilnike, dnevno
se igra potres
in konec sveta
in zdaj razumem,
zakaj nekateri, ko jim
sreča potrka na vrata,
raje zbolijo,
zaprejo polkna
in umrejo.

S srečo je tako,
ali sreča ali hiša.
Pa tudi nič drugega
mi ne pusti obdržati.
Solnati steber žalosti,
ki sem ga komaj
izpraskala iz zemlje,
ne obstaja. Utrujenost,
kje pa! Nesposobnost,
kaj je to?

K sreči mi ni za hišo
in obtežilnike, še za
žalost ne toliko,
kot se včasih zdi.
Težko se ločim od
utrujenosti, težko od
nesposobnosti, a vse,
vse bi še nekako šlo,
ko bi le vedela,
kdo zdaj nosi moje
ime in kdo zdaj
vstopa in izstopa
tam, kjer hiše ni.

Ali je mogoče,
da me na neki
tržnici po pomoti
prodajo? Se lahko
zgodí, da me lastna
mati ne prepozna
in mi samo začudena
ponudi čaj, me
odslovi in ji dam
prav?

Srce

Srce na moji strani
prede in tudi srce
na tvoji strani prede.
Nihče ne more ostati
resen, ko zasliši srce,
da prede, še posebno
ne ti, ki želiš ležati
na moji strani.

Mogoče naju bo pobralo
od srečnega smeha,
mogoče naju bodo našli
popolnoma mrtva,
a popolnoma zdrava,
ker nič ni bolj
zdravega od srca,
ki prede.

Kako sem se zaljubila

Ne smem preblizu,
tako težka sem,
sem rekla.
Ne maram
gledati te teže,
kako pada
z visokega na tla.

Ni čudno,
da si utrujena,
je rekel,
saj nikdar ne
zapreš oči.
Nasloni se,
je rekel,
nasloni se
samo za hip.

Potem bom padala,
sem rekla.

Ah, nikoli se še nisi
naslonila in ne veš,
kaj bo,
se je smehljal.

Pa ti, ti veš,
sem spraševala,
mi boš strl srce?

Nič ne vem,
je rekel,
tudi jaz imam
srce.